

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Vi har nogle gange hørt, at venstre og det konservative folkeparti ikke vil bevilge den nuværende regering afgiftsforhøjelser. „Ikke 5 øre til denne regering“ var parolen i efteråret, idet man har påstået, at pengene blot ville gå ind i statens almindelige forbrug. Påstanden er forkert, men der vil i hvert fald end ikke være anledning til at forsøge at anvende den overfor det, der nu foreslås, fordi selve den nye ordnings karakter af et statslån på forhånd slår bunden ud under den. Endelig medfører ordningen med sparebeviser, at pristalsproblemet løses på en måde, der må kunne vække forholdsvis tilfredshed til alle sider. Det er uden videre klart, og vi kender det fra tidligere diskussioner, at fagbevægelsen må være meget betænkelig ved, at afgiftsforhøjelser holdes udenfor pristalsberegningen. Det er nu engang sådan, at de faglige overenskomster er indgået under forudsætning af lønregulering på grundlag af de gældende principper for pristalsberegningen. På den anden side er det lige så klart, at virkningen af de forbrugsbegrænsende foranstaltninger ville blive delvis illusorisk, hvis de gav anledning til lønforhøjelser til efteråret. Som forslagene nu er formet, holdes afgiftsforhøjelserne ikke udenfor pristalsberegningen, men afbalanceres af en pristalsvirkning i modsat retning, som dels skyldes sparebeviserne, dels den forhøjelse af børnetilskuddene, som tilsigter at yde erstatning for den merudgift, der skyldes indkøb af nødvendige forbrugsartikler til børn.

Medens jeg er ved pristalsproblemet, vil jeg gerne give fuld tilslutning til finansministerens udtalelser herom. Det er rigtigt, at pristalsreguleringen ikke har medført et højere lønniveau her i landet end i andre lande, hvor man ikke har denne regulering. Det er på den anden side lige så rigtigt, at den stabilitet, der følger af de 2-årige overenskomster, har stor samfundsmæssig og stor produktiv betydning. Jeg synes, at det på denne baggrund er en vel hysterisk kampagne, der har været omkring hele dette spørgsmål.

Ligesom vi fra vor side erkender, at de nye foranstaltninger ikke bør give anledning til lønforhøjelser, er det for os en selvfølge, at de heller ikke må føre til øgede avancer, udtrykt i kroner og øre.

Vi finder det derfor rigtigt, at finansministeren har fastslået dette princip i lovforslaget om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Finansministeren sluttede sin fremsættelsestale dels med at give udtryk for regeringens beredvillighed til at forhandle sig tilrette, dels med at fremhæve betydningen af en meget hurtig behandling af afgiftsforslagene. På mit partis vegne kan jeg ganske give tilslutning til disse udtalelser, og jeg vil gerne understrege dem, ligesom jeg for en ordens skyld skal gentage, at vi naturligvis fuldtud kan tilslutte os samtlige de lovforslag, som blev fremsat i eftermiddag.

Alfred Bøgh: Den højtærede finansminister har for et par timer siden stillet det høje ting overfor en buket lovforslag, som forekommer mig at være mere imponerende af omfang end af indhold.

Med sin række af lovforslag har finansministeren fremlagt et materiale, der underbygger den vurdering, som venstre har anlagt overfor den socialdemokratiske regering, nemlig at den i hele sin politik har bygget på en fejlvurdering af den økonomiske udvikling såvel i udlandet som herhjemme. Den fejlvurdering, den socialdemokratiske regering har gjort sig skyldig i, har ført til en bevidst forøgelse af den økonomiske aktivitet, og jeg vil gerne slå fast, at den udvikling, vi nu er inde i, ikke skyldes den lovgivning, det høje ting har været medvirkende til i det sidste halvandet år, men i særlig grad skyldes regeringens administrative virksomhed. Takket være dens fejlvurdering af den økonomiske situation øgede den byggestøttelånene langt udover det forsvarlige; det kan vist alle være enige om i dag. Venstre og det konservative folkeparti påpegede fra første færd det uheldige i denne udvikling, men forgæves. Med en regering som den nuværende var alle advarsler til ingen nytte, den kunne selv, men det kan den ikke i dag; det viser finansministerens forslag tydeligt nok.

Regeringen øgede støtten til byggeriet udover det forsvarlige og undlod samtidig at optage de indenlandske lån, som var nødvendige til denne støtte. Pengemængden steg, og den fik lov til at stige. Regeringens